

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

kredse tilgængelige bygninger og anlæg, og man regnede faktisk med, at denne tilskudsordning, der forudsatte betydelige bidrag til kunstneriske udsmykningsopgaver fra kommunal eller anden side, ville bringe fondets samlede årlige investeringsmulighed op på ca. 1 mill. kr.

Af den i lovbemærkningerne fremsatte redegørelse for fondets virksomhed i de forløbne år og for rådighedsbeløbets anvendelse fremgår det, at fondets styrelse nu fuldt ud har disponeret over de til rådighed værende midler, herunder over de reserver, som naturligt måtte opstå i de første år af fondets virksomhed, og det stiller sig nu sådan, at fondet må begrænse sin virksomhed, medmindre rådighedssummen forhøjes.

Denne udnyttelse af fondets muligheder er først og fremmest kommet statens bygninger til gode, idet langt den største del af midlerne af fondets styrelse er anvendt til udsmykningsopgaver i forbindelse med opførelsen af nye statsbygninger. Det er med glæde og tilfredshed, at man kan konstatere, at der allerede i det korte åremål, fondet har eksisteret, er gennemført eller planlagt udsmykninger af betydelige bygningsværker, hvorved der tilføres disse og samfundet som helhed store kunstneriske værdier.

Derimod har den i loven hjemlede tilskudsordning til udsmykning af ikke-statslige bygninger og anlæg ikke været udnyttet i det i loven tilsigtede omfang. En væsentlig årsag hertil har sikkert været den begrænsning i tilskudsydelsen, som er fastlagt i kgl. anordning af 4. august 1956 om Statens kunstfond, hvorefter tilskudsydelsen normalt er begrænset til en tredjedel af udgiften med mulighed for forhøjelse til halvdelen. Det må antages, at denne tilskudsordning ikke er tilstrækkelig til at formå navnlig mindre kommuner til at påtage sig deres andel i en kunstnerisk udsmykningsopgave. Imidlertid må det være en naturlig opgave for staten at bidrage til, at lovens formål opfyldes på så bred basis som muligt, så

lovens virkninger når længst muligt ud. Jeg påtænker derfor at imødekomme en indstilling fra fondets styrelse om en forhøjelse af tilskudssatsen, så tilskud i fremtiden kan ydes med indtil tre fjerdedele af udgifterne, hvilken forhøjelse kan ske uden at ændre den i loven angivne dispositionsgrænse på en tredjedel af den samlede bevilling.

En sådan ændring må imidlertid antages at ville forøge trækket på fondets midler, og da som nævnt den hidtidige bevilling stort set alene er anvendt til udsmykning af statsbygninger — og dog ikke slår til — vil en forhøjelse af den årlige rådighedssum også af denne grund være påkrævet. Hertil kommer, at fondet kun i meget begrænset omfang har anvendt midler til udsmykning af allerede bestående bygninger, uanset at en sådan anvendelse af midlerne i særlige tilfælde er hjemlet i den kgl. anordning. Det må sikkert erkendes, at der kan være et meget betydeligt behov for løsning af udsmykningsopgaver, også for så vidt angår allerede opførte statslige og andre bygninger af betydning for offentligheden, et behov, som det hverken er praktisk muligt eller forsvarligt at søge dækket ind ved udlån fra offentlige kunstsamlinger. Gennem det nu foreliggende lovforslag tilsigtes det derfor også ved en passende ændring af formuleringen af lovens § 1 at tilvejebringe klar hjemmel for, at Statens kunstfond også kan og bør påtage sig sådanne udsmykningsopgaver, og denne klarlægning af fondets opgaver og den udbygning af den virksomhed, som vil følge heraf, er taget i betragtning ved forslaget om forhøjelsen af det årlige rådighedsbeløb. Endelig vil en vis forhøjelse af rådighedssummen være begrundet i den siden 1956 stedfundne stigning i det almindelige prisniveau.

Som nævnt er det min opfattelse, at fondet allerede har bidraget meget væsentligt til at indfri de forventninger, der ved oprettelsen stilledes til det. Der er gennem de udførte udsmykningsopgaver tilført dansk kulturliv store kunstneriske værdier, og